

FEHÉR KÁLMÁN KÉT VERSE

HALOTT A GANGESZ VIZÉN

Barátaim kiengesztelésére

1.

*"Ők pedig kezdének szomorkodni
és néki egyenként mondani: Csak
nem én? a másik is: Csak nem én?"*

Gangesz vízében vergődök holtomban,
Lelkem szárazon lebeg és szorongat.
Testem két bambusz tartja, gúzsba kötve
Küzd, ezer nappal – ezer éjjel vízbe fojtva. –
Ó jaj, miért!? Ó jaj, miért!? Mindez miért?

Kopár és kietlen partok látják nem-halálom,
Esős felhők háncsbilincsem, duzzadásom.
Utamat kísérik lángoló égi világok –
Egek boltozatján: értelmem a megvakult hiányom.
Ó jaj, miért!? Ó jaj, miért!? Mindez kiért?

Madarak tolla két égnek áll,
Nem hoz rám jó szelet se tavasz, se nyár.
Rokkant eszű emberek lesnek rám a parton,
Integetnek felém, mintha kívánnák sorsom.
Ó jaj, miért!? Ó jaj, miért? Ó jaj, miért?

Legnagyobb magányom véremnek puhavas-folyása,
Két kezem hiánya – csak mások tapintása.
Idegen szemekben a látható világom,
Megváltó könnyeim – csak mások zokogása.
Ó jaj, miért!? Ó jaj, miért!? Van-e kiért?

Én szólok hozzátok! Én, ki megérdemelte sorsát. –
Öröklött bűnöktől szennyezve, testemben a megindult Ige.
Jó Anyám, ragadj ki! Ments meg engem, Apám!
Szórjatok, dobjatok könnyű anyaföldet!
Fiatok hánykódni miért is hagynátok?

Ó jaj, miért!? Ó jaj, miért!?

AZ ISTENEK KORÁN KELNEK

Én – szívem lassan fölenged,
Mint fagyos földből kifordult
Rög: Hova lettem? Hol vagyok?

Hiszen helyén a kés, a kenyér.
Nem mozdul a pipa, de száll a füstje.
Fekete fakadék a csöndes este.

Bőrödzik a víz, fehér lepel rejti.
Vibrál bennem egy arc: már jég fedi.
Sem Nap, sem Hold nem tudják feloldani.

Viktor Hohlenko: Fülbevalók (gyöngyház, ezüst, obszidián)